

NORA
ROBERTS
Schitterende sterren

Vertaling Elco Bos en Sofia Engelsman

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC[®] om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 1997 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Hidden Star*
Copyright Nederlandse vertaling: © 1999 HarperCollins Holland
Vertaling: Elco Bos
Copyright © 1997 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Captive Star*
Copyright Nederlandse vertaling: © 1999 HarperCollins Holland
Vertaling: Sofia Engelsman
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © Getty Images; Adobe Express
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1378 7
ISBN 978 94 027 6959 3 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie oktober 2023

Originele uitgave verschenen bij Silhouette Books, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books S.A.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en [™] zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.
Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Cade Parris had zijn dag niet, toen de vrouw van zijn dromen zijn kantoor betrad. Op zich was het nog niet zo'n ramp dat zijn secretaresse de dag tevoren ontslag had genomen, daar de dame in kwestie zich meestal drukker maakte om haar manicure dan om haar werk. Dat nam niet weg dat hij iemand nodig had voor zijn administratie en het beantwoorden van telefoontjes. Met de salarisverhoging die hij haar uit pure wanhoop had geboden, had hij haar evenwel niet kunnen vermurwen om ten minste te blijven tot hij een vervangster had. Ze moest en zou opeens haar geluk gaan beproeven als countryzangeres en was – zonder zich te bekommeren om de puinhoop waarin ze hem achterliet – in haar oude pick-up richting Nashville vertrokken.

Cade kon weinig anders dan haar het heilige kruis nageven. Zeker nadat hij een beschimmeld broodje uit de dossierkast had gevestig, realiseerde hij zich dat hij blij mocht zijn met ere van haar af te zijn. Hij weigerde zich er verder over op te winden en nam niet de moeite de in de receptie vrijwel onophoudelijk rinkelende telefoon op te nemen. De rapporten die hij moest uittypen waren belangrijker, en aangezien typen hem slecht afging, had hij daar al zijn aandacht bij nodig.

Parris Investigations was niet bepaald een florerende firma, maar Cade was er tevreden mee, net als met zijn huisvesting – een rommelig tweekamerkantoor op de bovenste verdieping van een have-loos gebouw in noordwest Washington DC. Hij had geen behoefte aan de uiterlijke schijn van luxe. Daarmee was hij opgegroeid, en van de bijbehorende pretenties had hij sinds zijn twintigste schoon genoeg. Nu op zijn dertigste, met een slecht huwelijk achter de rug en een familie die nog altijd verbijsterd was over het leven dat hij voor zichzelf had gekozen, kon hij rustig stellen dat hij zijn draai had

gevonden. Hij had zijn detectivevergunning, de reputatie dat hij degelijk werk leverde en voldoende inkomen om het hoofd boven water te houden.

Alleen met de firma draaide het niet geweldig door een dip in opdrachten. Hij moest het voor het moment doen met verzekeringszaakjes, die zelden veel om het lijf hadden en nooit de opwinding boden waarvoor hij eigenlijk in het vak was gegaan. Hij had net twee simpele fraudekwesities afgehandeld zonder zich te hoeven inspannen.

Nee, hij was toe aan een wat grotere uitdaging, temeer daar zijn inhalige huisbaas de huur weer eens had verhoogd. En dan had hij het nog niet eens over zijn auto, die nodig een opknapbeurt moest hebben, de airconditioning die kuren vertoonde en het dak dat bij de aanhoudende regen opnieuw was gaan lekken. Aan het laatste had hij iets kunnen doen door de grote kamerplant die zijn secretaresse had achtergelaten, onder de gestaag vallende druppels te plaatsen. Dat scheelde hem een plas op de vloer en water geven. Praktisch en slim.

Cade zat net weer achter de computer, toen eindelijk iemand een boodschap op zijn antwoordapparaat insprak. Zodra hij de stem hoorde, slaakte hij een diepe zucht. Kwam een vent dan nooit van zijn moeder af?

‘Cade, lieve jongen, even een belletje om je aan het Ambassadebal te herinneren. Je weet toch dat je met Pamela Lovett gaat? Ik heb toevallig net met haar tante geluncht. Volgens haar ziet Pamela er na haar vakantie in Monaco fantastisch uit...’

‘Vast wel,’ mompelde hij met een vuile blik op de computer. Zijn relatie met elektronische apparatuur liet veel te wensen over.

‘Heb je je smoking trouwens al laten stomen? En vergeet alsjeblieft niet even naar de kapper te gaan. Ik vond je er laatst met dat lange haar nogal sjofel uitzien.’

Het ontbrak er nog maar aan dat ze iets zei over schoon ondergoed en oren wassen, dacht hij grimmig voor hij doelbewust niet

langer luisterde. Zijn moeder zou zich er nooit bij neerleggen dat de Parris-levensstijl niet de zijne was en dat hij er niets voor voelde zijn tijd te verdoen met lunchen op de club en het vergezellen van verveelde oud-debutantes bij hun eindeloze gewinkel in de chique zaken van Washington.

Hij gaf de voorkeur aan een avontuurlijker bestaan, en hoewel het uittypen van een rapport over de geveinsde whiplash waarmee een arme sloeber de verzekering trachtte op te lichten, nu niet direct opwindend was, hoorde het er wel bij.

Met wat hij deed, verveelde hij zich in elk geval niet. Zijn werk was niet van maatschappelijke nut gespeend en schonk hem nog voldoening ook. Zelfs de verkeersherrie stoorde hem nauwelijks, ook al was het geen pretje om met deze regen het raam open te moeten hebben omdat het anders vanwege de drukkende warmte zonder airconditioning niet uit te houden was. Het inregenen nam hij voor lief. Moest die vrekkige huisbaas maar eens wat aan de voorzieningen doen.

Het kwam Cades humeur niet ten goede dat hij slechts in T-shirt en jeans nog transpireerde. Dat kwam van dat stomme getyp, waarbij hij door zijn houding steeds zijn haar uit zijn gezicht moest strijken. Het was uitermate ergerlijk om toe te moeten geven dat zijn moeder gelijk had en dat hij nodig naar de kapper moest. In het besef dat hij er alleen zichzelf mee had, zette hij alle ergernissen van zich af en richtte zich volledig op het typen met één vinger zonder zich ervan bewust te zijn dat hij in opperste concentratie wel erg lelijk keek.

Met zijn aantrekkelijke voorkomen was hij een echte Parris. Hij had alle karakteristieke trekken. De intelligente groene ogen, die afhankelijk van zijn stemming zowel fel konden glinsteren als zacht glanzen. Het donkerbruine haar met de lichte slag, behalve als het – zoals nu – te lang was, waardoor het in zijn nek en over zijn oren irritant krulde. De rechte neus en ferme mond met expressieve lippen, die zich – alweer afhankelijk van zijn bui – even gemakkelijk

in een lach plooiden als in een smalle streep. Persoonlijk had hij altijd een hekel gehad aan de zogenaamd charmante kuiltjes in zijn wangen wanneer hij glimlachte. Hij hoopte dat die naarmate hij ouder werd, zouden veranderen in naar zijn mondhoeken doortrekkende lijnen, waarmee hij wat mannelijker zou ogen.

Ook voor zijn beroep zou een wat stoerder uiterlijk niet slecht zijn. Zeker beter dan het nog altijd vrij gladde, aantrekkelijke voorkomen van het fotomodel, dat hij – onder protest – als jongeman van halverwege de twintig onder druk van de familie enige tijd was geweest.

Verstoord keek Cade op, toen de telefoon weer overging. Ditmaal bleek het zijn zus te zijn, die hem op verwijtende toon te verstaan gaf dat hij een cocktailparty ter ere van een door haar gesteunde, dikbuikige senator was vergeten. Hij kwam in de verleiding de stekker eruit te rukken en het apparaat uit het raam te smijten.

Uitgerekend op dat moment kreeg hij de eerste druppels van een nieuwe lekkageplek op zijn hoofd, viel de computer zonder aanwijsbare reden compleet uit en begon de koffiepot, die hij op een laag pitje had gezet, vervaarlijk te sissen.

Hij sprong op om te redden wat er te redden viel, brandde zijn hand gemeen aan de gloeiend hete pot en liet die onder luid gevloek aan diggelen vallen, waardoor de koffie in alle richtingen spatte. Op zoek naar tissues en servetten trok hij een bureaula open. Tot overmaat van ramp haalde hij zijn duim open aan de door zijn vermale-dijde secretaresse vergeten nagelvijl.

Toen de vrouw binnenkwam, keek hij in eerste instantie niet eens op. Hij had het te druk met zijn bloedende duim en een serie verwensingen vanwege zijn struikelpartij over de plant. Geen wonder dat ze doorweekt van de regen en lijkbleek als ze was verbouwereerd bleef staan.

‘Neem me niet kwalijk,’ begon ze bedremmeld. ‘Ik ben zeker verkeerd.’ Ze stapte achteruit en richtte haar opvallend grote bruine ogen op de naamplaat aan de deur voor ze hem onzeker aankeek. ‘Mr. Parris?’

Cade wist niet wat hem overkwam. Hij scheen alleen maar sprakeloos te kunnen staren. Zijn hart sloeg een slag over, en alle kracht leek uit zijn benen te vloeien. Hij had maar één gedachte: 'Ben je daar eindelijk... Waarom heb je me zolang laten wachten?'

Het kostte hem de nodige moeite zich te herstellen en het stalen, enigszins cynische gezicht van de professionele detective te trekken. 'Ja,' mompelde hij met een vaag knikje, terwijl hij zijn zakdoek tevoorschijn haalde en die om zijn duim wond. 'Een ongelukje.'

'O... juist.' Ze bleef hem aanstaren. 'Ik kom kennelijk ongelegen. Ik heb ook geen afspraak. Ik dacht dat ik misschien wel -'

'Ja, hoor. Ik heb op het moment niets om handen,' verklaarde hij haastig. Hij wilde niets liever dan dat ze helemaal binnenkwam. Zijn absurde reactie op haar verschijning ten spijt, begreep hij dat ze wellicht een cliënte was – en wat voor een cliënte... Nooit eerder was zijn heiligdom door zo'n schone dame betreden. Blond, mooi en zichtbaar verward.

Haar kletsnatte haar hing steil tot over haar schouders. Ze had sprekende roestbruine ogen en het verfijnde, hartvormige gezicht van een sprookjesfee.

Zowel haar blauwzijden rok en jasje als haar schoenen hadden te lijden gehad van de regen, maar kwaliteit en stijl waren onmiskenbaar. Hij herkende beschaafde exclusiviteit van de duurdere boetieks, al viel de stevige canvas tas, die ze omklemde, nogal uit de toon. Een jonkvrouw in nood, concludeerde hij met een flauwe glimlach. Net wat de dokter had voorgeschreven. 'Waarom komt u niet verder, *miss*...'

Met wild bonzend hart verstevigde ze haar greep om de tas. 'U bent detective?'

'Zo staat het op de deur, nietwaar?' Met zijn innemendste glimlach toonde hij haar de kuiltjes in zijn wangen. Hij zag dat ze bedachtzaam op haar onderlip kauwde. Dat zou hij wat graag van haar overnemen, overwoog hij. Zo kende hij zichzelf weer. Anders dan met zijn eerdere schok wist hij wel raad met lustgevoelens. Die wa-

ren te begrijpen. ‘Zullen we even naar mijn kamer gaan?’ opperde hij met een blik op de ravage in de receptieruimte. ‘Ik ben hier wel klaar.’

‘Goed.’ Ze haalde diep adem, stapte naar voren en sloot de deur achter zich voor ze hem, de scherven, koffieplasjes en modderplekken ontwijkend, naar zijn kantoor volgde, waar het spaarzame interieur bestond uit een bureau en een paar goedkope stoelen. In het besef dat ze in haar positie moeilijk kieskeurig kon zijn, wachtte ze tot de man achter zijn bureau had plaatsgenomen en haar achteroverleunend nogmaals een ongetwijfeld als vertrouwenwekkend bedoelde glimlach schonk. ‘Hebt u... Mag ik misschien...’ Ze kneep haar ogen een moment stijf dicht en concentreerde zich. ‘Kunt u me uw papieren tonen?’

Cade overhandigde haar meteen zijn vergunning. Meer dan een beetje gefascineerd, constateerde hij dat ze twee mooie ringen droeg. Aan de ene hand een bijna rechthoekige kwartssteen in antieke setting, aan de andere eentje met drie gekleurde steentjes. Op het moment dat ze een haarlok achter haar oor streek, zag hij dat haar oorbellen bij die tweede ring pasten. ‘Kunt u me vertellen wat het probleem is, *miss*...’

‘Ik denk...’ Ze gaf hem het geplastificeerde kaartje terug en greep haar tas weer met beide handen vast. ‘Ik denk dat ik u wil inhuren.’ Ze keek hem onderzoekend aan. ‘Vooropgesteld dat u zich ook met vermiste personen bezighoudt.’

Wie zou deze schoonheid kwijt zijn, vroeg hij zich af. Zowel voor haar als voor zijn heimelijke fantasietje hoopte hij dat het niet haar eventuele echtgenoot was. ‘Ja zeker.’

‘Wat, eh... rekt u daarvoor?’

‘Tweehonderd vijftig dollar per dag, exclusief onkosten.’ Nadat ze had geknikt, pakte hij zijn notitieblok en een pen. ‘Wie moet ik voor u opsporen?’

Ze haalde opnieuw diep adem. ‘Mij,’ verzuchtte ze licht huiverend. ‘U moet mij opsporen.’

Cade keek haar strak aan. ‘Wel, zo te zien, heb ik u al gevonden. Wilt u een rekening, of betaalt u liever contant?’

‘Nee...’ Ze voelde dat ze op instorten stond nu haar laatste strohalm het dreigde te begeven. ‘Ik... Ik kan me niets herinneren,’ stamelde ze. ‘Ik weet niet...’ Haar stem brak, en ze sloeg haar handen voor haar gezicht. ‘Ik weet niet wie ik ben...’ De tranen waren niet te stuiten. ‘Ik weet niet wie ik ben...’

Cade raakte niet in paniek. Hij was opgegroeid met vrouwen die te pas en te onpas in snikken uitbarstten om hun ellende over allerlei aangelegenheden – van gebroken nagels tot en met stukgelopen relaties – te tonen. Gewapend met een doos tissues stond hij op, liep om zijn bureau en hurkte voor de onbekende dame. ‘Stil maar, schatje,’ prevelde hij sussend. ‘Geen zorg. Het komt allemaal goed.’ Met veel vertoon van zachtaardigheid veegde hij haar wangen droog, klopte haar op haar hand en streelde haar haren, terwijl hij haar wonderbaarlijke, tranende ogen nader bestudeerde.

‘Sorry, ik schijn niet te kunnen stoppen –’

‘Huil nou maar lekker uit,’ adviseerde hij. ‘Dat lucht op.’ Hij verhief zich en ging in de aangrenzende toiletruimte een bekertje water voor haar halen.

Ze kwam pas een beetje tot bedaren, toen haar schoot vol lag met vochtige proppen en drie verfrommelde, papieren bekertjes. Met een schokkerige zucht vermande ze zich. ‘Neem me niet kwalijk... Bedankt... Het lucht inderdaad op.’ Met wat kleur op haar wangen van verlegenheid verzamelde ze de tissues en bekertjes.

Cade wierp ze voor haar in de prullenmand. Met zijn heup tegen de hoek van zijn bureau keek hij haar vervolgens vragend aan. ‘Kun je me nu wat meer vertellen?’

‘Wel, ik, eh... er valt niet veel te vertellen,’ hernam ze onzeker. ‘Ik bedoel, ik herinner me gewoon helemaal niets. Niet wie ik ben, wat ik doe, waar ik vandaan kom, van vrienden en familie. Niets...’ Haar adem stokte even. ‘Niets.’

Een droomwens werd vervuld, dacht hij. Een vanuit de regen op-

duikende wonderbaarlijke schoonheid zonder verleden, wat wilde hij nog meer? ‘Goed, wat is het eerste wat je je wel herinnert?’ vroeg hij met een blik op de canvas tas.

‘Dat ik vanochtend vroeg wakker werd in een kamer... van een hotelletje op Sixteenth Street.’ Ze sloot haar ogen. ‘Maar zelfs dat is niet erg helder,’ verzuchtte ze. ‘Ik lag op bed en hoorde dat het regende. Ik was erg versuft, maar mijn hart ging vreselijk tekeer, alsof ik uit een nachtmerrie ontwaakte. Ik had mijn kleren en schoenen nog aan en... en het was benauwd in de kamer. De ramen waren dicht, en er stond een stoel scheef onder de deurknop geklemd. Om helder te worden heb ik in de badkamer koud water in mijn gezicht geplensd.’ Ze opende haar ogen en keek hem aan. ‘Het gezicht dat ik in de spiegel zag, zei me niets,’ vervolgde ze, terwijl ze haar kin en wangen betastte. ‘Ik wist de naam niet die erbij hoorde en niets van wat er voorheen in dat hoofd was omgegaan. Geen idee wat ik in die kamer deed en hoe ik daar was terechtgekomen. De kast en de lades waren leeg. Geen kleren te vinden... Niets. Ik wilde er niet blijven, maar ik wist ook niet waar ik heen kon.’

‘Die tas was het enige wat je bij je had?’

‘Ja.’ Ze legde haar handen erop. ‘Geen handtas, geen portemonnee, geen papieren, geen sleutels. Alleen...’ Ze tastte in de zak van haar jasje en overhandigde hem een verkreukt papiertje. ‘Dit.’

Cade streek het glad en las de korte boodschap. ‘Bailey, zaterdag 7 uur, goed? MJ.’

‘Geen idee wat het betekent. Ik heb op een krant gezien dat het vandaag vrijdag is.’

‘Mmm.’ Hij pakte pen en papier. ‘Schrijf dit eens op.’

‘Wat?’

‘Schrijf eens op wat er op het papiertje staat.’

‘O...’ Weer op haar onderlip kauwend, gehoorzaamde ze.

Cade zag direct dat hij de briefjes eigenlijk niet hoefde te vergelijken. ‘Nou, aangezien jij M.J. niet bent, zou ik zeggen dat je Bailey moet zijn.’

Ze slikte moeizaam. ‘Wat?’

‘Aan het handschrift te zien is M.J. – hij of zij – linkshandig. Jij schrijft rechts en een stuk netter. M.J. heeft een hanenpoot. Daar het briefje in jouw zak zat, lijkt het me waarschijnlijk dat jij Bailey bent.’

‘Bailey,’ herhaalde ze langzaam. ‘Ook dat zegt me niets.’

‘Nou ja, we hebben je naam en misschien een klein houvast.’ Hij glimlachte geruststellend. ‘Vertel eens wat je daarna hebt gedaan.’

Verdwaasd knipperde ze met haar ogen. ‘O ja... Wel, er lag een telefoonboek. Daar heb ik detectivebureaus in opgezocht.’

‘Waarom heb je de mijne eruit gepikt?’

‘Vanwege de naam. Die klonk krachtig.’ Ze glimlachte voor het eerst, zij het flauwtjes. ‘Ik had kunnen bellen, maar om geloofwaardiger over te komen leek het me beter persoonlijk langs te komen. Ik ben tot negen uur op de kamer blijven wachten. Daarna heb ik een eindje gelopen en ten slotte een taxi genomen.’

‘Waarom ben je niet eerst naar een ziekenhuis gegaan? Je had ook een dokter kunnen bellen.’

‘Ik heb er wel aan gedacht, maar het niet gedaan.’

Het viel hem op dat ze zijn blik ontweek. Daaruit leidde hij af dat ze waarschijnlijk het nodige verzwegen. Na even nagedacht te hebben, haalde hij een chocoladereep uit de la van zijn bureau. ‘Je zegt niets over ontbijten.’ Hij zag haar eerst verbaasd en vervolgens geamuseerd naar de reep kijken. ‘Dit vult even tot we iets beters kunnen regelen.’

‘Bedankt.’ Ze pakte de reep netjes uit. Het rare gevoel in haar maag was misschien deels aan trek te wijten. ‘Mr. Parris, het is mogelijk dat er mensen ongerust over me zijn. Familie, vrienden... Wie weet, heb ik zelfs een kind...’ Ze staaarde naar een punt ergens boven zijn schouder. ‘Nee, dat kan haast niet,’ mompelde ze. ‘Ik kan me niet voorstellen dat iemand haar kind vergeet. Maar goed, misschien zijn er wel mensen die zich afvragen waarom ik vannacht niet thuis ben gekomen.’

‘Je had ook meteen naar de politie kunnen gaan.’

‘Ik wilde niet naar de politie,’ reageerde ze heel beslist. ‘Niet tot dat... Nee, die wil ik erbuiten houden.’ Ze veegde haar vingers af aan een schone tissue, die ze daarna in reepjes begon te scheuren. ‘Wie weet, is er iemand naar me op zoek die me niet vriendelijk gezind is. Ik begrijp niet hoe ik daarbij kom, maar ik weet wel dat ik bang ben. Er is meer aan de hand dan dat ik mijn geheugen kwijt ben. Ook dat kan ik niet verklaren voor ik weet wie ik ben.’

Of het aan de manier lag waarop ze met haar grote, glanzende ogen naar hem keek, of aan haar nerveus gespannen houding van een jonkvrouw in nood, hij kon het niet laten haar enigszins stoer zijn deskundigheid te tonen. ‘Wel, ik kan je al een paar dingen vertellen. Je bent een aanvallige dame van ongeveer halverwege de twintig. Je hebt gevoel voor stijl en kleur en kennelijk genoeg geld om je Italiaanse schoenen en zijden pakjes te kunnen permitteren. Verder ben je netjes en ordelijk. Je geeft de voorkeur aan bescheiden boven opzichtig. Daar je niet goed kunt ontwijken, zou ik zeggen dat je moeite hebt met jokken. Je hebt een goed stel hersens en denkt na voor je iets doet. Volgens mij raak je ook niet gauw in paniek, en je houdt van chocola.’

Ze verfrommelde het wikkeltje van de reep. ‘Hoe komt u bij dat alles?’

‘Ondanks je angst formuleer je goed, en je spreekt beschaafd. Je hebt je situatie ingeschat en vervolgens bepaald wat je te doen stond. Daar heb je stap voor stap naar gehandeld. Je kleedt je met oog voor kwaliteit en stijl en hebt keurig verzorgde nagels zonder opzichtige nagellak. Je sieraden zijn uniek, mooi en bescheiden. Je hebt me nog lang niet alles verteld omdat je nog niet weet in hoeverre je me kunt vertrouwen.’

‘In hoeverre kan ik u vertrouwen?’

‘Je bent naar mij gekomen.’

Ze begreep zijn reactie en bevestigde dat met een hoofdknikje, terwijl ze opstond en zich naar het raam begaf. Het geruis van de nog altijd gestaag vallende regen leek de vage hoofdpijn achter haar ogen te accentueren. ‘Ik weet dat dit Washington is, maar ik herken

de stad niet, hoewel ik het gevoel heb dat ik hier bekend zou moeten zijn,' merkte ze zachtjes op. 'Ik weet hoe Het Witte Huis eruitziet. Ik ken de grote monumenten... maar misschien is dat van televisie, of van foto's.' Met haar handen steunend op de natgeregende, aangenaam koele vensterbank schudde ze haar hoofd. 'Het is echt alsof ik vanuit het niets in die naargeestige hotelkamer ben beland. Ik kan lezen, schrijven, praten en lopen. De taxichauffeur had de radio aan, en ik herkende de muziek. Ik kon de bomen benoemen die ik onderweg zag. Het verwonderde me niet dat de regen nat was, en ik wist meteen dat ik verbrande koffie rook, toen ik hier binnen kwam. Verder weet ik dat uw ogen groen zijn en dat de hemel blauw wordt als het weer opknapt...'

Ze slaakte een diepe zucht. 'Al met al kan ik niet zomaar vanuit het niets opgedoken zijn. Er zijn genoeg dingen waarvan ik zeker ben. Alleen zegt mijn eigen gezicht me niets, en ik heb er geen idee van wie en wat ik ben. Misschien heb ik wel iets ergs op mijn geweten, of heb ik iemand pijn gedaan... ben ik een berekenend krenk, dat haar echtgenoot bedriegt en ruzie maakt met de burens...'

Ze draaide zich met een strak gezicht langzaam naar Cade om. 'Geen idee of de persoon – als u erachter komt wie ik ben – me wel aanstaat, Mr. Parris, maar ik moet het te weten komen.' Ze zette de canvas tas op zijn bureau en opende die na een korte aarzeling. 'Ik denk dat ik wel genoeg heb om u te betalen.'

Hoewel Cade van rijke komaf was – het vermogen van zijn familie was van generatie op generatie alleen maar gegroeid – had hij nooit zoveel geld bij elkaar gezien als in de met stapeltjes honderd dollarbiljetten volgepropte tas. Vreemd gefascineerd nam hij er een van de keurige stapeltjes uit en liet de bankbiljetten door zijn vingers glijden. Stuk voor stuk honderdjes met de vertrouwde beeltenis van Benjamin Franklin, stelde hij vast. 'Ik schat de inhoud op één miljoen.'

'Eén miljoen tweehonderdduizend, om precies te zijn.' Ze wierp huiverend een blik in de tas. 'Ik heb de stapeltjes geteld. Het is me een

raadsel hoe ik eraan kom. Misschien heb ik het wel gestolen.’ Er welden nieuwe tranen op, en ze wendde zich af. ‘Het zou losgeld kunnen zijn als... als ik op de een of andere manier bij een kidnapping betrokken ben. Ik moet er niet aan denken dat er ergens een kind wordt vastgehouden en dat ik het losgeld heb aangenomen. Ik –’

‘Een levendige fantasie kan ik nog aan je lijst van kwaliteiten toevoegen.’

Door zijn bijna terloopse reactie draaide ze zich met een ruk naar hem om. ‘Het gaat om een fortuin.’

Cade stak het stapeltje bankbiljetten schouderophalend terug in de tas. ‘Eén punt twee miljoen mag tegenwoordig als fortuin geen naam hebben. Sorry, Bailey, maar ik zie je niet als een kil berekend kidnapperstype.’

‘Kunt u geen navraag doen, Mr. Parrish? Ik bedoel, u kunt vast wel discreet uitzoeken of er een ontvoering heeft plaatsgevonden.’

‘Als de politie is ingeschakeld, kan ik daar wel achter komen. Trouwens, zeg maar Cade.’

‘Goed, eh... Cade.’ Zichzelf tot kalmte dwingend, rommelde ze even in de tas en toverde een pistool tevoorschijn. ‘Wat als er een moord is gepleegd.’

Voorzichtig als altijd duwde Cade de loop omlaag voor hij het wapen van haar overnam. Hij herkende het als een .38 Smith en Wesson, en met een snelle controle stelde hij vast dat het magazijn vol was. ‘Hoe voelt hij in je hand?’

Ze begreep hem niet. ‘Pardon?’

‘Voelt hij vertrouwd aan? Het gewicht... de vorm?’

Ze dacht even na. ‘Minder zwaar dan ik verwachtte. Zo’n gevaarlijk wapen zou voor mijn gevoel zwaarder moeten zijn, eh... Ja, het voelde vreemd in mijn hand.’

‘Die pen daarnet niet.’

Ze haalde haar handen door haar nog natte haar. ‘Waar heb je het over? Ik toon je een pistool en meer dan een miljoen in contanten, en jij begint over een pen?’

‘Toen ik je vroeg die boodschap op te schrijven, nam je mijn pen gewoon ter hand en deed je het zonder erbij na te denken.’ Flauwtjes glimlachend stak hij het pistool in zijn zak. ‘Conclusie, je bent meer gewend aan het vasthouden van een pen dan aan het vasthouden van een pistool, kaliber 38.’

Die simpele logica luchtte haar maar een beetje op. ‘Mogelijk, maar het betekent niet dat ik dat ding niet heb gebruikt.’

‘Klopt. Het enige wat ik kan doen, is kijken of het geregistreerd staat, en zo ja op wiens naam.’

Hoopvol keek ze hem aan. ‘Hij zou van mij kunnen zijn.’ In een opwelling greep ze zijn hand en gaf er een kneepje in. ‘Maar dan hebben we hoe dan ook een naam. Jeetje, nooit gedacht dat het zo eenvoudig zou zijn.’

‘Misschien is het wel heel eenvoudig.’

‘Wie zal het zeggen...’ Ze liet zijn hand los en begon ongedurig heen en weer te dreutelen. ‘Ik wil misschien te veel tegelijk, maar het is al zo fijn dat ik erover kan praten tegen iemand, die goed is in het oplossen van raadsels. Hoe dan ook, Cade, je bent de enige die ik ken. Verder reikt mijn herinnering niet. Je weet niet half hoe vreemd dat is... en hoe geruststellend.’

‘Goed, wat zou je zeggen van een eerste herinnering aan een ontbijt met mij? Op zo’n reep kun je niet lang teren, en je ziet eruit alsof je niet veel fut meer hebt, Bailey.’

Ze vond het raar om hem die naam te horen gebruiken, terwijl hij naar haar keek. ‘Ik ben inderdaad behoorlijk moe,’ bekende ze. ‘Het voelt alsof ik niet veel heb geslapen. Ik zou niet weten wanneer ik voor het laatst iets heb gegeten.’

‘Hou je van roerei?’

Ze glimlachte vaag. ‘Geen idee.’

‘Laten we dat dan om te beginnen gaan uitzoeken.’ Hij maakte aanstalten om de canvas tas van het bureau te tillen, maar ze weerhield hem door haar hand over de zijne te leggen.

‘Er is nog iets.’ Ze keek hem onderzoekend aan voor ze bedacht

dat ze geen keus had. ‘Voor ik het je laat zien, moet je me iets beloven.’

‘Je hebt me ingehuurd, dus ik werk voor je, Bailey.’

‘Ik weet niet of wat ik je ga vragen ethisch wel kan, maar ik heb je belofte nodig...’ Ze haalde diep adem. ‘Mocht je ontdekken dat ik een misdrijf heb gepleegd, dan wil ik je woord dat je eerst alle omstandigheden en feiten onderzoekt voor je me aangeeft.’

‘Je gaat ervan uit dat ik je aangeef?’ informeerde hij met zijn hoofd een beetje scheef.

‘Als ik iets heb misdaan, verwacht ik niet anders. Alleen wil ik eerst weten hoe het zo gekomen is. Het is belangrijk voor me het hoe en waarom te begrijpen. Kun je me dat beloven?’

‘Ja, hoor.’ Hij nam haar slanke hand in de zijne, waarbij het hem trof hoe teer en tegelijkertijd stevig die aanvoelde. Wie ze ook was, met de verrassende combinatie van uiterlijke kwetsbaarheid en innerlijke kracht vond hij haar een buitengewoon intrigerende vrouw. ‘Geen politie voor we alles weten. Je kunt me vertrouwen, Bailey.’

‘Je probeert me vertrouwd te maken met die naam.’ Zonder erbij na te denken, kuste ze hem op zijn wang. ‘Je bent erg aardig.’ Beslist aardig genoeg om haar even vast te willen houden als ze hem daar om vroeg, besefte ze. Ondanks haar sterke behoefte aan die vorm van troost, steun en geruststelling was er iets wat haar ervan weerhield eraan toe te geven. Ze begreep dat ze sterk moest zijn en hoopte van harte dat ze het soort vrouw zou blijken te zijn dat haar eigen boontjes kon doppen. ‘Nog één ding,’ hernam ze, en ze begon weer in de tas te graven. ‘Ik heb zo’n idee dat dit het belangrijkste is.’

Cade keek toe terwijl ze een fluwelen zakje bijna eerbiedig opende en de inhoud in haar handpalm liet vallen. Het geld had hem verrast, het pistool baarde hem zorgen, maar wat ze hem op dat moment toonde, deed zijn adem stokken. De enorme edelsteen die hem tegemoet glinsterde, kende zijn weerga niet. ‘Allemachtig, ik heb nog nooit zo’n gigantische saffier gezien,’ prevelde hij.

‘Geen saffier.’ Op het moment dat ze hem de steen overhandigde,

zou ze durven zweren dat ze een vreemde uitwisseling van warmte voelde. 'Maar een blauwe diamant van om en nabij honderd karaat. Als briljant geslepen, waarschijnlijk ergens in het Midden-Oosten. Met het blote oog zijn er geen onregelmatigheden in waarneembaar. Zowel de kleur als het formaat is uiterst zeldzaam. Ik schat dat de marktwaarde minimaal driemaal de inhoud van de tas bedraagt.' Ze schudde haar hoofd, toen ze zag dat hij haar vragend aankeek. 'Vraag me niet hoe ik dat weet. Ik weet het gewoon, net zoals ik op de een of andere manier weet dat het... niet compleet is.'

'Hoe bedoel je?'

'Wist ik het maar,' verzuchtte ze. 'Het gevoel is zo sterk. Een soort... herkenning. Ik weet met een zekerheid grenzende waarschijnlijkheid dat deze steen een deel van een geheel is. Hij kan onmogelijk van mij zijn... Het is geen steen, die iemand toebehoort.' Ze maakte een hulpeloos gebaar. 'Het kan haast niet anders dan dat ik hem heb gestolen...' Met een grimas richtte ze haar rug. 'Misschien heb ik er zelfs iemand voor vermoord.'